

Kız ve At

Çınar BİBER

Kız ve At

Çınar BİBER

Her sabah kahvaltıdan sonra Maya hardal sarısı yağmur çizmelerini giyer ve patikadan aşağı, büyük kırmızı ahıra doğru yürürdü. Saman kokusunu ve atların yumuşak çığneme seslerini çok severdi. Bugün son bölmede yeni bir at duruyordu; uzun ve zayıf, başı öne eğik. Maya durdu ve fısıldadı: "Merhaba, sen kimsin?"

At başını yavaşça kaldırdı. Uzun koyu bir yelesi, yüzünden aşağı inen beyaz bir lekesi ve Maya'yı sessizce izleyen yumuşak kehribar rengi gözleri vardı. Zayıf bedenine mavi bir ahır battaniyesi sarılmıştı. Pirinç isimliğinde DUKE yazıyordu. Maya kaburgalarının görüldüğünü ve arka bacaklarındaki beyaz çoraplarını fark etti. "Yorgun görünüyorsun, Duke," dedi yumuşak bir sesle.

Koyu yeřil veteriner önlüğü ve beyaz önlük giymiř uzun boylu bir kadın yanlarına geldi. Yuvarlak gözlükleri ve boynunda bir stetoskop vardı. "Ben Dr. Penn," dedi nazık bir gülümsemeyle. "Duke çok hastaydı ve iyileřmek için çok dinlenmesi gerekiyor." Maya'nın büyük koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu. "Ben çok sabırlıyım."

Dr. Penn, Maya'nın parlak ve açık gülümsemesine baktı ve başını salladı. "Sakin ve güvenli işlerde yardım edebilirsin," dedi. "Biz onun iyileşmesine yardım ederken Duke'un sessiz bir arkadaşına ve nazik bir ilgiye ihtiyacı var." Tam o sırada açık mavi önlük ve yeşil bir önlük giymiş genç bir adam, bir kova taze havuç taşıyarak geldi. "Bu Hemşire Tom," dedi Dr. Penn. "Sana nasıl yardım edeceğini gösterecek."

Hemşire Tom, Maya'ya dostça, dişleri aralıklı bir gülümseme gösterdi. "İlk kural," dedi, "yavaş hareket ederiz ve yumuşak konuşuruz. Atlar sakın olduğumuzu hisseder." Ona havucu nasıl düz bir elle uzatacağını gösterdi. Duke havucu kokladı, sonra yavaşça çiğnedi. Maya kıkırdadı. "Hoşuna gitti!" dedi. "Aferin Duke. Harika gidiyorsun."

Ertesi gün Hemşire Tom, Maya'ya yumuşak bir fırça verdi. "Fırçalamak sakın bir iştir," dedi. "Duke'un kendine bakıldığını hissetmesine yardım eder." Maya onun kestane rengi tüylerini yavaş, nazik daireler çizerek fırçaladı; ince kaburgalarının etrafında dikkatliydi. Duke hareketsiz durdu, kehribar rengi gözleri yarı kapalıydı. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" diye fısıldadı Maya. "Sen yeniden güçlenene kadar her gün geleceğim."

Her sabah Maya kanvas çantasını ödülleriyle doldurur ve aceleyle ahıra giderdi. Bazı günler Duke daha canlı görünürdü. Diğer günler yorgun olur ve başını zar zor kaldırırdı. "Neden hâlâ iyileşmedi?" diye sordu Maya, çilli burnu endişeyle kırışarak. Dr. Penn stetoskopuyla Duke'u muayene etti ve nazikçe gülümsedi. "İyileşmek zaman alır," dedi. "Sabır, ilacın bir parçasıdır."

Maya, Duke'a gününü yumuşak bir sesle anlatmayı öğrendi. Ona yağmur birikintilerini ve en sevdiği kırmızı beyaz çizgili gömleğini anlattı. Ona ahır penceresinin dışındaki kuşları anlattı. Duke'un kulakları onun sesine doğru kıpırdıyordu ve bazen uzun, mutlu bir iç çekiyordu. Hemşire Tom, "Onunla nazik bir iletişimin var. Sana güvenmeye başlıyor," dedi.

Rüzgârlı bir öğleden sonra Duke huzursuzlandı ve ayaklarını yere vurdu. Maya, Hemşire Tom'un ona öğrettiklerini hatırladı. Hareketsiz durdu, yavaşça nefes aldı ve sessiz bir melodi mırıldandı. Duke'un kehribar rengi gözleri onu buldu ve ayak vurması durdu. "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Ben tam buradayım." Dr. Penn, "Aferin Maya. Sakinliğin onun kendini güvende hissetmesine yardım etti," dedi.

Haftalar geçtikçe Duke değışti. Kaburgaları kestane rengi tüylerinin altında belirsizleşmeye başladı ve başını daha yükseğe kaldırdı. Maya'nın hardal sarısı yağmur çizmelerinin ahır kapısından geçerken çıkardığı sesi duyunca kişnedi. "Ayak seslerini tanıyor!" diye güldü Hemşire Tom, havuç kovanını taşıyarak. Maya'nın gülümsemesi sıcak kahverengi yüzünde iyice yayıldı.

Bir sabah Dr. Penn, Duke'un kalbini dinledi ve sırttı. "Gücü geri geliyor," dedi. "Onu dışarıda yürütmeye başlayabiliriz." Duke güneş ışığına adım atarken Maya deri yular ipini tuttu. Beyaz lekesi parlıyordu ve beyaz çorapları avlunun tozunu topluyordu. "Şuna bak, Duke!" diye yumuşak bir sesle tezahürat yaptı Maya.

Parlak bir cumartesi günü Dr. Penn, "Maya, bugün Duke'u dışarıda fırçalayabilirsin. Artık yeterince güçlü," dedi. Maya'nın iki kıvrırcık saç topuzu başını sallarken zıpladı. Tüylerini parlayana kadar fırçaladı. Duke büyük başını omzuna yasladı ve gözlerini kapattı. "Sanırım seni seviyor," dedi Hemşire Tom. Maya'nın içi sıcacık oldu.

Ertesi hafta Duke, koyu yelesi uçuşarak çayırda tırıs gitti. Maya güldü ve alkışladı. "Artık çok hızlısın!" diye seslendi. Duke geri döndü ve yanında durdu, ödül için çantasını kokladı. Dr. Penn elinde panosuyla çitten izliyordu. "Ne kadar zayıf olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu. Maya başını salladı. "İyileşmek sabır gerektirdi," dedi. "Ve bolca sabır."

Artık Maya ahıra her gün geliyor; sadece Duke'un iyileşmesine yardım etmek için değil, o onun arkadaşı olduğu için. Hâlâ onunla yumuşak bir sesle konuşuyor ve ona ödülleri getiriyor. Duke başını omzuna yaslıyor ve uzun, mutlu bir iç çekiyor. Maya ona, "Bazı güzel şeyler," diyor, "beklemeye değer."

Dr. Penn ve Hemşire Tom, Maya ile Duke yan yana yürürken gülümsediler. "Bize özel bir şey gösterdin," dedi Dr. Penn. "İlgi ve sabrın büyük bir fark yaratabileceğini gösterdin." Maya, Duke'un güçlü kestane rengi boynunu okşadı. "Bunu birlikte başardık," dedi. Duke, sanki her kelimeye katılıyormuş gibi kişnedi.

O akşam Maya, güneş ahırın arkasında batarken çitte oturdu. Duke yanı başında duruyordu, sıcak ve güçlü. "İyileşmenin zaman aldığını öğrendim," dedi yumuşak bir sesle. "Ve en iyi dostluklar da yavaş yavaş büyür." Duke başını indirdi ve Maya ona sımsıkı sarıldı; sabırlı, nazik arkadaşı için kendini şanslı ve gururlu hissediyordu.